

изпръщи нѣкой плетъ, или камъкъ на заядливо момче удари вратњята. Хоръ на жаби, които нощемъ дружно се оплакватъ, че сушата лежи на коремъ надъ рѣката, стрѣвно пие и довѣршва водата имъ. Гласове на момичета, седнали да белятъ царевица по харманитѣ и да мамятъ ергенитѣ.

Щомъ превали нощта, и клепацитѣ натежатъ за сънь, глъчката онѣмва, и тогава вѣчниятъ цигуларъ, щурецътъ, дръпва лжка по тънkitѣ жички на цигулката си. Той свири нѣкжде въ царевичната шума или задъ нѣкой жълтъ листъ въ градината, и въ неговата безконечна пѣсенъ будниятъ гостенинъ ще долови оная широка мжка, която отъ незапомнени години е заляляла българското село.

